

Олег Вікторович ПЛЕТНЬОВ,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків)

Євгеній Валерійович КОВАЛЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент

(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків)

ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДСІЧІ ЗБРОЙНІЙ АГРЕСІЇ РФ

Стаття присвячена проблемам правового регулювання військово-технічного співробітництва, що виступає значущим фактором в забезпеченні відсічі збройній агресії рф. Здійснено аналіз наукових праць, автори яких вивчали особливості військово-технічного співробітництва загалом та в умовах збройної агресії рф у сфері державного управління, економіки та права. Сформульовано авторське визначення сутності військово-технічного співробітництва, детерміновані його ознаки.

Запропоновано внести зміни до чинного законодавства щодо вдосконалення механізму правового регулювання військово-технічного співробітництва, зокрема в умовах збройного конфлікту, а також посилення прав інтелектуальної власності щодо створених в межах такої діяльності результатів творчої та інтелектуальної діяльності.

Ключові слова: військово-технічне співробітництво, національна безпека, воєнна безпека, державна безпека, оборонно-промисловий комплекс, оборона, контррозвідувальна діяльність.

Постановка проблеми. Процеси геополітичного характеру в рамках світової цивілізації свідчать про складні переплетіння соціально-економічних, правових, соціокультурних факторів, які породжують, на жаль, негативні наслідки, серед яких обставини збройного конфлікту є найбільш екстрапольованими та кричущими у цивілізованому постінформаційному суспільстві. Прикро те, що Україна постала в центрі вказаних подій, де зіткнулися інтереси цивілізованої та гуманної частини людства з інтересами частини людської формації, яка сприймає людину як засіб до задоволення владних потреб та власних потреб деяких асоціальних постатей, потреб низинного рівня. Для боротьби з причинами та наслідками наведених процесів будь якій державі, а Україні в таких умовах перш за все, потрібна підтримка у різноманітних сферах суспільного буття.

Оскільки мова йде про явні ознаки збройного конфлікту та протистояння відкритій агресії, то варто звернути увагу на такий вагомий фактор у подоланні цих явищ як військово-технічне співробітництво

України з розвинутими у даній сфері країнами. Наведене опосередковує актуальність дослідження питання військово-технічного співробітництва України як фактора забезпечення відсічі збройній агресії рф.

Проблеми військово-технічного співробітництва України як фактора забезпечення відсічі збройній агресії рф були предметом дослідження науковців в різних сферах: економіки, державного управління, права тощо. Зокрема, під кутом зору державного управління ці проблеми розглянули Г.П. Ситник (місце та значення військово-технічного співробітництва серед організаційно-правових засад забезпечення воєнної безпеки України)¹, С.Т. Полторак (вплив військово-технічного співробітництва на трансформацію системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО)², Н. Романюк (значення військово-технічного співробітництва для формування зовнішньої та внутрішньої політики нашої держави у сфері забезпечення національної безпеки)³. Економічну сторону даного питання висвітлити М. Сунгуровський (місце військово-технічного співробітництва у формуванні оборонно-промислового комплексу України, як засобу до поглиблення транснаціоналізації оборонної промисловості)⁴, В. Шемаєв, П. Толок, А. Онофрійчук (вплив військово-технічного співробітництва на активізацію розвитку вітчизняного оборонно-промислового комплексу)⁵, І. Г. Ханін (напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом)⁶. Зазначені проблеми стали предметом дослідження і в правовій сфері, зокрема щодо значення Стратегічного оборонного бюлетеня в системі нормативно-правових джерел з державного оборонного планування, у тому числі й щодо розширення військово-технічного співробітництва (І. В. Павловський)⁷, впливу військово-технічного співробітництва на трансформацію системи управління під кутом забезпечення воєнної безпеки (Р. П. Лаврьонов)⁸, захисту права інтелектуальної власності в оборонній сфері при здійсненні військово-технічного співробітництва (О. Зайківський)⁹. Останні дослідження

¹ Ситник Г. П. Організаційно-правові засади забезпечення воєнної безпеки України : курс лекцій. Київ : ТОВ «САК Лтд.», 2023. 112 с.

² Полторак С. Т. Трансформація системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 3–10.

³ Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 137–146.

⁴ Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–43.

⁵ Шемаєв В., Толок П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 103–116.

⁶ Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

⁷ Павловський І. В. Стратегічний оборонний бюлетень України – правова основа реформування Збройних Сил і вдосконалення військово-технічної політики України (перебіг виконання, завдання на майбутнє, труднощі). *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 11–21.

⁸ Лаврьонов Р. П. Військова безпека: аналіз стану трансформації системи управління. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 149–156.

⁹ Зайківський О. Нормативно-правове забезпечення охорони інтелектуальної власності в оборонній сфері (при розробленні озброєння та військової техніки; при здійсненні міжнародного

ґрунтуються на вивченні законодавчих новел у сфері правового регулювання відносин щодо військово-технічного співробітництва, серед яких Закон України «Про оборону України»¹, Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики»², Закон України «Про Національну безпеку України»³, Закон України «Про контррозвідувальну діяльність»³, Указ Президента України «Про Концепцію військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року»⁴ та інші загальні і спеціальні нормативно-правові акти в даній області суспільного життя, що набрали особливої актуальності в умовах збройного конфлікту.

Метою статті є розробка теоретичного підґрунтя правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф. *Завдання* статті полягають у формулюванні пропозицій щодо удосконалення правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф.

Наукову новизну дослідження становлять власні пропозиції щодо правового регулювання відносин у сфері військово-технічного співробітництва України задля забезпечення відсічі збройній агресії рф, зокрема щодо обґрунтування природи даного інституту в структурі правового механізму забезпечення національної безпеки та внесення змін до його нормативного закріплення у положеннях чинного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Військово-технічне співробітництво України в якості багатовекторного явища, що віднайшло відображення у різних сферах суспільного життя, завжди мало відповідне втілення, оскільки наша країна є активною учасницею різних міжнародних угод в оборонній сфері, реалізує свою правосуб'єктність через промислово-економічні досягнення серед передових країн світу.

В умовах кризи системи міжнародної безпеки, з чим зіткнулося людство в останні десятиліття, питання здійснення та розвитку зовнішньої

військово-технічного забезпечення). *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2021. № 6. С. 49–67.

¹ Про оборону України : Закон України від 6 грудня 1991 року № 1932-XII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про засади внутрішньої і зовнішньої політики : Закон України від 1 лютого 2010 року № 2411-VI. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

³ Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

³ Про контррозвідувальну діяльність : Закон України від 26 грудня 2002 року № 374-IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/374-15#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

⁴ Про Концепцію військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року : Указ Президента України від 27 серпня 2003 року №913/2003. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/913/2003#Text> (дата звернення: 09.01.2025)

політики будь-якою країною, у тому числі й Україною, безпосередньо пов'язано із реалізацією транснаціонального та регіонального співробітництва, зокрема у військово-технічній області, задля вироблення ефективних засобів подолання подібних негативних чинників. Так, в рамках Аналітичної доповіді Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки» військово-технічне співробітництво згадується майже сотню разів у площині загальнодержавного устрою, визначення напрямів зовнішньополітичної діяльності, зміцнення та розвитку економіки країни, як наслідок забезпечення національної безпеки у багатовекторному просторі її реалізації¹. Так на підвищення обороноздатності держави в переліку визначених завдань фігурує таке як «активне використання механізмів двосторонньої та багатосторонньої співпраці з державами-партнерами, передусім у напрямі розвитку військового і військово-технічного співробітництва, в тому числі отримання від них військової допомоги», «підвищення оперативної сумісності Збройних Сил України зі збройними силами держав – членів НАТО, що забезпечується регулярною участю в заходах партнерства, в тому числі в операціях із підтримання миру і безпеки, освітнянськими програмами, навчаннями й заходами військового співробітництва», «розвиток оборонно-промислового комплексу, реструктуризація оборонної промисловості України та оптимізація її виробничих потужностей, поглиблення військово-технічного співробітництва з провідними державами світу, зокрема державами – членами НАТО»². При цьому подібне співробітництво має як якісні, так і кількісні характеристики й передбачає розвиток міжнародних взаємозв'язків не тільки з країнами ЄС, але й з іншими країнами світу.

Важливим, на наш погляд, є віднесення Стратегією забезпечення державної безпеки³ до переліку загроз державній безпеці України обмеженість держави у фінансових ресурсах як фактор, що ускладнює забезпечення достатніх обсягів виробництва та закупівлі сучасних зразків озброєння й спеціальної техніки, що разом із дисбалансом безпекових потенціалів України та РФ обумовлює необхідність застосування асиметричних тактик у безпековій сфері. Відтак контррозвідувальне забезпечення військово-технічного співробітництва є, відповідно до Закону України «Про контррозвідувальну діяльність» (ст. 6), однією із ключових підстав для здійснення контррозвідувальної діяльності як спеціального

¹ Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ : НІСД, 2014. 148 с.

² Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ : НІСД, 2014. С. 10–11.

³ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»: Указ Президента України від 16 лютого 2021 року №56/2022. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/56/2022#Text> (дата звернення: 09.01.2025)

виду діяльності у сфері забезпечення державної безпеки.

Раціональним та цілком слушним є розгляд військово-технічного співробітництва в якості складової ефективної воєнної політики, спрямованої на визначення адекватних шляхів і засобів захисту національних інтересів України з огляду на наявні загрози, передусім зовнішньополітичного, воєнного характеру¹. При цьому пріоритетним та таким, що потребує першочергового нормативно-правового забезпечення є співробітництво, у тому числі й військово-технічне з країнами НАТО, що в сучасних умовах вартує окремої підтримки². Занадто кричущим та значущим для національної безпеки України, у тому числі воєнної безпеки як її складової є питання розвитку військово-технічного співробітництва у контексті розбудови оборонно-промислового комплексу України, де останній має комплексно поєднувати інтереси вимоги ринкової економіки, потреби Збройних Сил України та наявні й гіпотетичні тенденції міжнародної оборонно-промислової кооперації в різних сферах, як-то авіаційна промисловість, суднобудівна, бронетанкова галузь, виробництво боєприпасів та товарів спеціальної хімії, військова радіoeлектроніка та засоби зв'язку тощо³.

Необхідно відзначити, що в умовах екзистенціальних викликів, пов'язаних з агресією РФ щодо України, відбулися тектонічні зміни у напрямках військово-технічного співробітництва, в числі яких науковцями-економістами відзначені: 1) визначення під егідою НАТО та ЄС спільної інфраструктури щодо проектування, сертифікації, випробування військової продукції та навчання відповідних фахівців; 2) створення єдиної системи експортного контролю в рамках країн НАТО та країн, що мають угоди про асоціацію з ЄС; 3) координація через відповідний орган спільних проектів у сфері розробки нових військових технологій та технологій подвійного використання; 4) створення спільного центру з військово-технічного співробітництва з країнами ЄС⁴.

У канві розглянутого доречно позиціонуються наступні речі: 1) паралельний розгляд комерційного інтересу та питання забезпечення власної безпеки і оборони іноземних партнерів України у питанні військово-технічного співробітництва, де все більш виразнішим в умовах відкритої агресії щодо України виступає саме останній; 2) надання пріоритету в змісті військово-технічного співробітництва таким формам як передання високотехнологічного озброєння і військової техніки та розвиток стратегічного партнерства; 3) вироблення взаємоузгоджених спільних

¹ Поляков Л. Воєнна політика України: конструктивна невизначеність. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 13–14.

² Голопатюк Л. Військові аспекти співробітництва України з НАТО: стан і перспективи розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 31–33.

³ Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–40.

⁴ Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

інтересів і зобов'язань з державою-імпортером озброєння і військової техніки, що опосередковується через формування довірчих стосунків з її керівництвом, а також проведення всеохоплюючого моніторингу впровадження і ефективного застосування подібних технологій; 4) виділення Міністерства оборони України в якості визначального органа державної влади у сфері військово-технічного співробітництва; 5) інтеграція до оборонної промисловості країн НАТО та ЄС в якості пріоритетного напрямку розвитку української оборонної промисловості; 6) використання військово-технічного співробітництва в якості засобу до формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені. При цьому актуальними складовими військово-технічного співробітництва в умовах збройної агресії РФ відносно України відзначено: створення спільних підприємств з оборонними компаніями країн-партнерів, трансфер оборонних технологій, розвиток співробітництва у сфері видобутку та переробки корисних копалин, продаж ліцензій на виробництво відповідних видів озброєнь, поширення співпраці у кіберпросторі тощо¹.

Дослідники двосторонніх форм співробітництва подовжують наведені міркування та звертають увагу на посилення обопільної сутності військово-технічного співробітництва у подібних взаєминах, де зосереджується увага на такі його складові: 1) військово-політичні консультації; 2) проведення спільних навчань; 3) поставки озброєння; 4) здійснення модернізації системи командування й військового управління; 5) надання фінансової та технічної допомоги; 6) інші форми співробітництва².

Таким, що заслуговує на увагу, є погляд науковців на військово-технічне співробітництво України, відповідно до якого даний вид діяльності розглядається під кутом зору формування комплексного підходу до забезпечення безпеки та захисту національних інтересів посередництвом включення його у зміст діяльності з удосконалення логістичного забезпечення сектору безпеки і оборони³. Окремо виділяється така складова наведеного співробітництва як моніторинг використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України, з використанням різних каналів подібної взаємодії⁴.

Викладене свідчить про потребу створення ґрунтового правового фундаменту у проведенні діяльності з військово-технічного

¹ Шемаєв В., Толоч П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 113–115.

² Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 141–144.

³ Фіцайло Т. М. Актуальні напрями удосконалення системи логістичного забезпечення в контексті діяльності складових сектору безпеки і оборони України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 121–122.

⁴ Шаповал П. І. Про факти використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 125–128.

співробітництва за всіма елементами його складових з огляду на його форму та зміст. Дослідження цього питання вченими здійснюється у контексті забезпечення реалізації змісту національної безпеки, що відповідає наявній нормативно-правовій базі. Так, побіжний аналіз згаданої Концепції військово-технічного співробітництва України з іноземними державами на період до 2010 року свідчить про наділення військово-технічного співробітництва такими ознаками: 1) являється основним чинником науково-технологічного розвитку вітчизняного оборонно-промислового комплексу; 2) є джерелом надходження коштів для розроблення новітніх технологій, створення й закупівлі озброєння і військової техніки для потреб Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів. Метою такої діяльності є забезпечення досягнення відповідних завдань у зовнішньополітичній сфері, підвищення науково-технічного, оборонно-промислового потенціалу України, її військових формувань та правоохоронних органів. Такий підхід цілком відповідає положенням ст. 3 Закону України «Про оборону України» стосовно підготовки держави до оборони у мирний час, де розвиток військово-технічного співробітництва опосередковується досягненням мети по забезпеченню Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів озброєнням, військовою технікою і майном, які не виробляються в Україні. При цьому визначальне місце у такій діяльності детермінується за Міністерством оборони України (ст. 10) та Генеральним штабом Збройних Сил України (ст. 11).

Разом з тим, ст. 2 Закону України «Про оборону України» серед основних засад здійснення діяльності із оборони України в межах запобігання збройній агресії та збройному конфлікту, забезпечення національних інтересів і реалізації власної воєнної політики Україна виокремлює реалізацію змісту міжнародного співробітництва, у тому числі у науково-технічній сфері, шляхом формування відповідного правового підґрунтя. В числі останнього вигідно вирізняються положення Закону України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики», в межах якого необхідно звернути на наступні характерні риси військово-технічного співробітництва: 1) взаємовигідне співробітництво між державами; 2) покладення в основу такого співробітництва потреб у гарантуванні безпеки, суверенітету та захисту територіальної цілісності України; 3) забезпечення національних інтересів і безпеки України шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права; 4) розширення міжнародного співробітництва з метою залучення іноземних інвестицій, новітніх технологій та управлінського досвіду в національну економіку в інтересах її реформування, модернізації та інноваційного розвитку. Фактично таке унормування є розвитком положень ст. 2 Конституції України щодо напрямків проведення зовнішньополітичної діяльності України.

З урахуванням викладеного вказані вище нормативні приписи у

розрізі розвитку військово-технічного співробітництва отримали нового втілення з набранням чинності Законом України «Про Національну безпеку України», який детермінував зміст діяльності держави і суспільства, спрямований на захист національних інтересів, в основу якого поклав диференціацію загроз національній безпеці, планування та реалізацію змісту заходів з її забезпечення. У контексті предмету даного дослідження значущим є зміст ст. 24 даного закону, в якому міжнародне військово-технічне співробітництво розглядається в якості складової міжнародного співробітництва з питань національної безпеки, що є однією з форм реалізації державної політики у сфері національної безпеки, яка спрямована на захист національних інтересів України.

Необхідно відзначити, що військово-технічне співробітництво згідно положень останнього нормативно-правового акту розглядається у розрізі діяльності суб'єктів оборонно-промислового комплексу, які у тому числі здійснюють постачання товарів військового призначення та подвійного використання, надання послуг військового призначення під час виконання заходів військово-технічного співробітництва України з іншими державами (п. 13 ч. 1 ст. 1), що логічно має бути відображеним у Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу України. Водночас, у науковій літературі сформульована досить раціональна думка, яка надає привід сприймати Стратегічний оборонний бюлетень України в якості правової основи до розвитку військово-технічного співробітництва¹. Така думка цілком обґрунтовується тим, що цей нормативно-правовий документ визначає: основні напрями реалізації воєнної політики України в контексті всеохоплюючої оборони України; перспективну модель Збройних Сил України та інших складових сил оборони і вимоги до її побудови, їх місію та візію; основні спроможності сил оборони, яких необхідно досягти; стратегічні цілі розвитку сил оборони на період до 2025 року, основні завдання та очікувані результати їх досягнення.

Дійсно в положеннях Стратегічного оборонного бюлетеня України віднайшли втілення норми, які визначають заходи з досягнення визначених цілей, де військово-технічне співробітництво розглядається в якості засобу до здійснення відповідної діяльності. Так в межах завдання щодо досягнення силами оборони військових критеріїв сумісності, необхідних для інтеграції України в євроатлантичні та європейські безпекові структури пропонується: 1) Поглиблення співробітництва з НАТО (планування та практична реалізація заходів зі співробітництва з НАТО у зв'язку з отриманням Україною статусу партнера НАТО з розширеними можливостями, зокрема імплементація концепції партнерства НАТО «Один партнер, один план», виконання річних національних програм під егідою Комісії Україна – НАТО, уточнення пакета Цілей партнерства в рамках

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 серпня 2021 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України»: Указ Президента України від 17 вересня 2021 року №473/2021. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/473/2021#n17> (дата звернення: 09.01.2025).

Процесу планування та оцінки сил програми НАТО «Партнерство заради миру»); 2) створення механізмів наукового і науково-технічного співробітництва між Збройними Силами України та НАТО.

У змісті виконання завдання з планування розвитку озброєння і військової (спеціальної) техніки з урахуванням усіх етапів їх життєвого циклу із застосуванням механізму програмно-проектного управління оборонними ресурсами детермінується очікуваний результат - забезпечення сил оборони сучасним озброєнням і військовою (спеціальною) технікою з урахуванням можливостей державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва, що може бути реалізованим через: 1) удосконалення нормативно-правової бази з питань організації створення і виробництва, закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, військово-технічного співробітництва; 2) розвиток військово-технічного співробітництва з метою забезпечення Збройних Сил України системами озброєння, військовою (спеціальною) технікою, що відповідають встановленим вимогам, у тому числі шляхом здійснення закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, матеріальних ресурсів і послуг відповідно до законодавства України.

У площині розроблення та закупівлі нових, модернізації і підтримання технічної готовності існуючих зразків озброєння і військової (спеціальної) техніки з використанням вітчизняного оборонно-промислового комплексу, державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва пропонується, зокрема: 1) нормативно-правове та організаційне врегулювання питань використання прав інтелектуальної власності на продукцію оборонного призначення та подвійного використання, що створена за рахунок державного бюджету; 2) забезпечення Збройних Сил України та інших складових сил оборони зразками озброєння і військової (спеціальної) техніки, що відповідають встановленим вимогам і не виробляються в Україні; 3) здійснення закупівель озброєння і військової (спеціальної) техніки, матеріальних ресурсів і послуг відповідно до законодавства України; розроблення та закупівля пріоритетних номенклатур озброєння і військової (спеціальної) техніки за напрямками розвитку основних спроможностей сил оборони, уніфікованих за типами та комплектацією, які забезпечать набуття сумісності зі стандартами НАТО.

Необхідно звернути увагу на наукові дослідження питання використання прав інтелектуальної власності на продукцію оборонного призначення та подвійного використання, де окремо піднімається питання стосовно об'єктів, отриманих в результаті міжнародного військово-технічного співробітництва [9, с. 60-62]. Зокрема, запропоновані нормативно-правові та організаційні новели у сфері використання об'єктів інтелектуальної власності у сфері військово-технічного співробітництва, в числі яких: 1) унормування законодавчих засад військово-технічного співробітництва, у тому числі щодо створених результатів творчої, інтелектуальної діяльності в рамках спеціального закону; 2) доповнення двосторонніх та багатосторонніх договорів у сфері інтелектуальної

власності також положеннями правового режиму щодо об'єктів, отриманих в межах військово-технічного співробітництва; 3) розширення підстав юридичної відповідальності за порушення права інтелектуальної власності складом, пов'язаним зі створенням таких об'єктів в межах військово-технічного співробітництва. Серед організаційних заходів пропонується введення обов'язкових експертиз договорів про військово-технічне співробітництво на предмет дотримання прав інтелектуальної власності та запровадження механізму державної підтримки патентування подібних об'єктів. З викладеним можна частково погодитись стосовно організаційних заходів. Що ж до нормативно-правового супроводження такої діяльності, то варто звернути увагу на загальноправовий режим об'єктів промислової власності та спеціальноправовий режим службових та деяких схожих об'єктів. Разом з тим, вочевидь, правове регулювання військово-технічного співробітництва виграло б за умови спеціальноправового детермінування умов правової охорони права інтелектуальної власності в межах цієї діяльності.

Кричущим в умовах сьогодення є завдання щодо розвитку та впровадження інноваційних (критичних) технологій оборони, впровадження безпілотних платформ (систем) наземного, морського та повітряного базування й досягнення технічної сумісності сил оборони зі збройними силами держав - членів НАТО, що опосередковується через систему відповідних заходів, які в тому чи іншому сенсі забезпечують реалізацію релевантних форм та змісту військово-технічного співробітництва.

Досить специфічним є завдання щодо досягнення сумісності Збройних Сил України та інших складових сил оборони зі збройними силами держав - членів НАТО. Таке завдання надає можливість спроектувати комплекс заходів, пронизаних військово-технічним співробітництвом, серед яких: 1) удосконалення доктринальних документів з підготовки та застосування Збройних Сил України, сил і засобів інших складових сил оборони з урахуванням досвіду здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії РФ та принципів і стандартів, прийнятих у державах - членах НАТО; 2) розвиток системи вивчення, узагальнення та впровадження досвіду для посилення спроможностей сил оборони; 3) запровадження визначених стандартів НАТО у Збройних Силах України та інших складових сил оборони; 4) забезпечення сумісності підрозділів Збройних Сил України з відповідними підрозділами збройних сил держав - членів НАТО для їх спільних дій тощо. Наведене отримало підтримку у наукових дослідженнях, де підготовка особового складу Збройних Сил України та інших силових структур з урахуванням досвіду країн НАТО та ЄС відіграє неабияке значення, що теж має тлумачитись у розрізі форми та змісту відповідного військово-технічного співробітництва¹.

¹ Зельницький А.М. Теоретико-методологічні засади гарантування якості вищої військової освіти

Стратегія розвитку оборонно-промислового комплексу України¹ закладає умови для розвитку оборонно-промислового комплексу України з використанням механізмів державно-приватного партнерства та військово-технічного співробітництва з іноземними державами. Метою останнього є виробництво вискоєфективного озброєння, військової та спеціальної техніки для задоволення потреб Збройних Сил України, інших органів сектору безпеки і оборони, збільшення експортного потенціалу оборонно-промислового комплексу України, яка де-юре є складником відповідної державної військово-промислової політики. Серед напрямків такої політики у контексті предмету даного дослідження варто виокремити впровадження механізмів державного протекціонізму та державної підтримки експортного потенціалу в рамках військово-технічного співробітництва з іноземними державами з урахуванням зобов'язань України за відповідними міжнародними договорами. При цьому серед негативних чинників, що впливають на розвиток оборонно-промислового комплексу, відзначено низький рівень військово-технічного співробітництва з метою залучення міжнародних компаній до інвестування у підприємства оборонно-промислового комплексу.

У числі пріоритетів розвитку оборонно-промислового комплексу Стратегією розвитку оборонно-промислового комплексу України детерміновано розвиток експортного потенціалу шляхом: 1) розроблення та прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на забезпечення заходів військово-технічного співробітництва і реалізацію офсетних угод під час закупівлі озброєння, військової та спеціальної техніки за імпортом; 2) укладення міжурядових угод з військово-технічного співробітництва, що передбачають взаємний захист інвестицій, технологій, конкретні заходи із спільного виробництва озброєння, військової та спеціальної техніки для потреб ринків третіх держав; 3) розвитку експортного потенціалу оборонно-промислового комплексу, що передбачає створення сприятливих умов для реалізації міжнародних проектів у сфері озброєнь і військової техніки; 4) забезпечення умов для створення спільного виробництва зразків, які не виготовляються в Україні².

Останнім нормативно-правовим документом позиціонуються напрями удосконалення військово-технічного співробітництва: 1) розроблення і прийняття нормативно-правових актів щодо удосконалення засад державної політики у сфері військово-технічного співробітництва, зокрема, Стратегії військово-технічного співробітництва України з іноземними

у вимірі національної безпеки України. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 49–51.

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

державами, та внесення її на розгляд Ради національної безпеки і оборони України; 2) удосконалення нормативно-правової бази щодо участі підприємств оборонно-промислового комплексу у міжнародному співробітництві; 3) розроблення і впровадження механізмів державного протекціонізму та державної підтримки експортного потенціалу, розширення експортних можливостей підприємств оборонної промисловості всіх форм власності; 4) розроблення і впровадження механізмів державного регулювання у сфері трансферу технологій, державної підтримки виконання проектів і програм у рамках міждержавних угод та державних гарантій виконання зовнішньоекономічних контрактів у сфері науково-технічного, зокрема, військово-технічного, співробітництва; 5) активного використання механізму виставкової діяльності з метою просування продукції військового і цивільного призначення та подвійного використання на зовнішні ринки та залучення перспективних технологій в Україну; 6) створення привабливих умов для залучення іноземних інвестицій в оновлення технологічної бази підприємств, зокрема шляхом трансферу в Україну сучасних технологій, залучення науково-технічного потенціалу до реалізації спільних високотехнологічних проектів як в Україні, так і за кордоном¹.

Тобто, фактично викладене цілком узгоджується з висловленими міркуваннями щодо місця військово-технічного співробітництва у структурі засобів забезпечення національної безпеки та кореспондується зі змістом Стратегії воєнної безпеки України², яка серед шляхів досягнення цілей державної політики у воєнній сфері, сфері оборони і воєнного будівництва розглядає розвиток військово-технічного співробітництва в якості важливого ресурсу для Збройних Сил України та інших складових сил оборони як форми міжнародної технічної допомоги та підтримки держав-партнерів.

Враховуючи викладене, доречно було доповнити напрями удосконалення військово-технічного співробітництва наступним: при реалізації змісту військово-технічного співробітництва забезпечити правову охорону прав інтелектуальної власності на супутні результати інтелектуальної діяльності в межах національного та міжнародного правового режимів.

Висновки. Військово-технічне співробітництво має неоднозначну природу, яка пов'язана з такими сферами як економіка, державне управління та право. Подібне співробітництво має як якісні, так і кількісні характеристики й передбачає розвиток міжнародних взаємозв'язків не

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 18 червня 2021 року «Про Стратегію розвитку оборонно-промислового комплексу України»: Указ Президента України від 20 серпня 2021 року №372/2021. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/372/2021#Text> (дата звернення: 09.01.2025).

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України»: Указ Президента України від 25 березня 2021 року №121/2021. *Президент України*. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1212021-37661> (дата звернення: 09.01.2025).

тільки з країнами ЄС, але й з іншими країнами світу.

Значущим для національної безпеки України, у тому числі економічної безпеки як її складової є питання розвитку військово-технічного співробітництва у контексті розбудови оборонно-промислового комплексу України, де останній має комплексно поєднувати інтереси вимоги ринкової економіки, потреби Збройних Сил України та наявні й гіпотетичні тенденції міжнародної оборонно-промислової кооперації в різних сферах.

В низці економічних наукових розвідок звернена увага на паралельний розвиток таких понять як комерційного інтересу та питання забезпечення власної безпеки і оборони іноземних партнерів України, пріоритету таких форм як передання високотехнологічного озброєння і військової техніки та розвиток стратегічного партнерства, використання військово-технічного співробітництва в якості засобу до формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені тощо.

В межах державного управління військово-технічне співробітництво відзначене як елемент проведення зовнішньополітичної діяльності задля забезпечення участі України в міжнародних взаєминах як повноцінного суб'єкта в оборонній сфері.

Висловлено висновок щодо потреби у формуванні ґрунтового правового фундаменту у проведенні діяльності з військово-технічного співробітництва за всіма елементами його складових з огляду на його форму та зміст, зокрема в умовах збройного конфлікту. Здійснено аналіз правової природи військово-технічного співробітництва в якості структурного елементу механізму забезпечення національної безпеки, де деталізовано його місце саме у змісті воєнної безпеки.

Проведено аналіз нормативно-правової бази, яка обґрунтовує форму, зміст та напрями прояву військово-технічного співробітництва в умовах мирного часу та збройного конфлікту. Структуроване законодавство, яке визначає правовий режим військово-технічного співробітництва, де виділено засадничі положення конституційного та концептуального рівня, де останнє унормовано Законом України «Про національну безпеку України» та спеціальним законодавством в сфері реалізації оборонної політики. Дотримано системності та структурності побудови правового механізму регулювання відносин у сфері забезпечення складових національної безпеки через формування відповідних стратегічних нормативно-правових актів перспективного характеру, в числі яких окрему увагу приділено Стратегії воєнної безпеки, Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу України та Стратегічному оборонному бюлетеню України.

За наслідками проведеної роботи сформульовані пропозиції щодо розробки нормативно-правового забезпечення військово-технічного співробітництва та внесення змін до існуючого в частині захисту прав інтелектуальної власності стосовно створених та використаних в межах такої діяльності об'єктів.

Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані з

детермінацією військово-технічного співробітництва у площині повоєнної відбудови й будівництва Збройних Сил України нового зразка з впровадженням передових досягнень країн-партнерів в оборонній сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аналітична доповідь Національного інституту стратегічних досліджень до позачергового Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України у сфері національної безпеки». Київ : НІСД, 2014. 148 с.

2. Голопатюк Л. Військові аспекти співробітництва України з НАТО: стан і перспективи розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 31–33.

3. Зайківський О. Нормативно-правове забезпечення охорони інтелектуальної власності в оборонній сфері (при розробленні озброєння та військової техніки; при здійсненні міжнародного військово-технічного забезпечення). *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2021. № 6. С. 49–67.

4. Зельницький А.М. Теоретико-методологічні засади гарантування якості вищої військової освіти у вимірі національної безпеки України. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 46–51.

5. Лаврьонов Р. П. Військова безпека: аналіз стану трансформації системи управління. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 149–156.

6. Павловський І.В. Стратегічний оборонний бюлетень України – правова основа реформування Збройних Сил і вдосконалення військово-технічної політики України (перебіг виконання, завдання на майбутнє, труднощі). *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 11–21.

7. Полтораки С. Т. Трансформація системи військової освіти України на шляху до досягнення стандартів НАТО. *Наука і оборона*. 2018. № 2. С. 3–10.

8. Поляков Л. Воєнна політика України: конструктивна невизначеність. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 13–19.

9. Романюк Н. Військово-технічне співробітництво України та Канади. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2018. № 2 (4). С. 137–146.

10. Ситник Г. П. Організаційно-правові засади забезпечення воєнної безпеки України : курс лекцій. Київ : ТОВ «САК Лтд.», 2023. 112 с.

11. Сунгуровський М. Оборонно-промисловий комплекс України : проблемні питання розвитку. *Національна безпека і оборона*. 2004. № 8 (56). С. 37–43.

12. Фіцайло Т. М. Актуальні напрями удосконалення системи логістичного забезпечення в контексті діяльності складових сектору безпеки і оборони України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків : Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 121–122.

13. Ханін І. Г. Напрями активізації військово-технічного співробітництва між Україною та Європейським Союзом. *Ефективна економіка*. 2015. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4459> (дата звернення: 25.08.2024).

14. Шаповал П. І. Про факти використання компонентів виробництва третіх країн, що застосовується РФ під час збройної агресії проти України. *Логістичні системи складових сектору безпеки і оборони України: проблеми та тенденції розвитку*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., Харків, 20 лютого 2024 р. Харків: Національна академія Національної гвардії України, 2024. С. 125–128.

15. Шемаєв В., Толоч П., Онофрійчук А. Міжнародне військово-технічне співробітництво в умовах збройної агресії та пріоритети розвитку оборонної промисловості України. *Міжнародна економічна політика*. 2023. № 1 (38). С. 103–116.

Стаття надійшла до редакції 18.01.2025

Oleg V. PLETNOV,

PhD in Law, Associate Professor

(Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine)

Yevhenii V. KOVALENKO,

PhD in Law, Associate Professor

(Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv, Ukraine)

MILITARY-TECHNICAL COOPERATION OF UKRAINE AS A FACTOR IN COUNTERING RUSSIA'S ARMED AGGRESSION

The article is devoted to the problems of legal regulation of military-technical cooperation, which is a significant factor in ensuring repulsion of the armed aggression of the Russian Federation. The author analyses the scientific works whose authors have studied the peculiarities of military-technical cooperation in general and in the context of Russia's armed aggression in the field of public administration, economics and law. The author's own definition of the essence of military-technical cooperation is formulated, and its features are determined.

The author comes to the conclusion that there is a need to form a solid legal basis for military-technical cooperation in all elements of its components, taking into account its form and content, in particular in the context of armed conflict. The author analyses the legal nature of military-technical cooperation as a structural element of the national security mechanism, and details its place in the content of military security.

The author analyses the legal framework that substantiates the form, content and directions of military-technical cooperation in peacetime and armed conflict. Legislation defining the legal regime of military-technical cooperation is structured, highlighting the fundamental provisions of the constitutional and

conceptual levels, where the latter is regulated by the Law of Ukraine 'On National Security of Ukraine' and special legislation in the field of defence policy implementation. The legal mechanism for regulating relations in the sphere of ensuring national security components is systematic and structured through the development of relevant strategic regulatory acts of a forward-looking nature, with special attention paid to the Strategy for the Development of the Defence Industry of Ukraine and the Strategic Defence Bulletin of Ukraine.

The author proposes to amend the current legislation to improve the mechanism of legal regulation of military-technical cooperation, in particular in the context of armed conflict, and to strengthen intellectual property rights in respect of the results of creative and intellectual activity created within such activities.

Key words: *military-technical cooperation, national security, military security, state security, defence industry, defence, counterintelligence activities.*